

Hayat Verme Delili

Hiç mümkün müdür ki, Allah-u Teâlâ, kışın ölmüş ve kurumuş koca arzı bahar mevsiminde ihya etsin; o ihya içinde, her biri insanın haşri gibi acayip, üç yüz binden fazla mahlukat nevilerini haşir ve neşredip **kudretini göstersiz**; bahar mevsiminin nihayet derecedeki karışıklığı içinde, tam bir imtiyaz ve tefrik ile mahlukatını yaratıp **ilminin ihatasını göstersiz** ve sonra O Zat-ı Zülcelâl haşri yapmasın ve yapamasın, beşeri öldükten sonra ihya etmesin veya edemesin, mahkeme-i kübrayı açmasın ve açamasın, cennet ve cehennemi yaratamasın? Hâşâ ve kellâ!

Şimdi delilimizin izahına geçelim:

Görüyoruz ki, şu âlemin sahibi olan zat, her asırda, her senede hatta her günde, bu dar ve fâni zemin yüzünde, öldükten sonra dirilmenin pek çok emsalini ve numunelerini icad ediyor. Mesela:

Bahar mevsiminde görüyoruz ki, beş altı gün zarfında, küçük ve büyük hayvanat ve nebatattan üç yüz binden fazla nev tekrar diriltiliyor, kışın ölen mahluklara tekrar hayat veriliyor. Bütün ağaçların ve otların kökleri ve bir kısım hayvanlar aynen ihya edilip iade ediliyor. Bir kısmı ise neredeyse ayniyet derecesinde bir misliyet ile icad ediliyor. Yaratılan o mahluklar, neredeyse bir önceki kışta ölen mahlukların aynısı oluyor.

Madde cihetiyle farkları pek az olan tohumcuklar, birbirleriyle ve toprak ile o kadar karışmışken, tam bir imtiyaz ve şahsiyet ile yaratılıyor. Hem de o kadar sürat ile birlikte, tam bir kolaylık, intizam ve denge içinde, altı gün veya altı hafta zarfında ihya ediliyor. Ve bu ihya yeryüzünün her yerinde aynı anda cereyan ediyor. Hiçbiri diğerine karıştırılmıyor, hiçbirinin aza ve cihazları unutulmuyor.

Acaba hiç mümkün müdür ki, bu işleri yapan zata bir şey ağır gelebilsin, semavat ve arzı bir tek emri ile yaratamasın, insanı bir sayha ile haşredemesin? Hâşâ!

Dilerseniz bu hakikate misaller dürbünüyle bakalım:

Acaba, mucizekâr bir kâtip bulunsa, harfleri bozulmuş veya mahvolmuş üç yüz bin kitabı tek bir sayfada, karıştırmaksızın, hatasız, kusursuz, noksansız, hepsini beraber, gayet güzel bir surette, bir saatte yazsa; sonra birisi sana dese: “Şu kâtip, kendi yazdığı, senin suya düşmüş olan kitabını yeniden, bir dakika zarfında hafızasından yazacak.” Sen diyebilir misin ki: “Yapamaz ve inanmam.”

Elbette diyemezsiniz! Zira üç yüz bin kitabı bir sayfada yazabilen bir zata, senin suya düşmüş kitabını yazmak çok kolaydır. Zaten suya düşmüş kitabını da evvelce o yazmıştır. Yani kitabının bütün yazılarını ezberinde biliyordur.

Aynen bu misal gibi, Őu yeryüzü de bir sayfadır. Her bir mahluk nevini bir kitap kabul edersek, bahar mevsiminde üç yüz bin nev mahluk yaratılmakta, yani bir sayfada üç yüz bin kitap yazılmaktadır. Ve hiçbir kitap diğeri ile karıştırılmamakta, hiçbir hata, hiç bir kusur ve hiç bir karışıklık gözükmemektedir.

Acaba hiç mümkün müdür ki, bahar sayfasında üç yüz bin kitabı karıştırmaksızın yazabilen bir zat, bizim suya düşmüş olan kitabımızı tekrar yazamasın? Hâlbuki bu kitabı da daha önce O yazmıştı. **Acaba, tek bir sayfada yazılan üç yüz bin kitabı göz ile gördükten sonra, kendi hayat kitabımızın bir daha yazılacağından şüphe edebilir miyiz?**

Veyahut bir mucizekâr sultan düşünelim... Bu sultan kendi iktidarını göstermek için veya ibret ve tenezzüh için, bir işaretiyle dağları kaldırır, memleketleri tebdil eder, denizi karaya çevirir... Sen bunları gördüğün hâlde, sonra görsen ki; büyük bir taş dereye yuvarlanmış, o zatın kendi ziyafetine davet ettiği misafirlerin yolunu kesmiş; misafirler geçemiyorlar. Biri sana dese: “O zat bir işaretiyle o taşı, ne kadar büyük olursa olsun kaldıracak veya dağıtacak; misafirlerini yolda bırakmayacak.” Sen diyebilir misin ki: “Kaldırmaz veya kaldıramaz.”

Elbette diyemezsin! Zira bir işaretiyle dağları kaldırması, memleketleri tebdil etmesi ve denizleri karaya çevirmesi ispat eder ki, onun kudreti bir taşı kaldırmaya yeter.

Aynen bu misal gibi, Zat-ı Zülcelâl de misafirlerini ahiret yurduna ve cennet bahçelerine davet ediyor. Bu dünya ise misafirlerin yolunu kapatmış bir taştır. Ahiret yurduna vasil olmak, ancak bu taşın kaldırılması ile mümkündür. **Acaba, yıldızları ve galaksileri bir sapan taşı gibi çeviren bir zata, “Ahirete giden misafirlerinin yolundaki bu arzı nasıl kaldıracak veya dağıtacak” denilir mi?**

Ya da Őu misalin dürbünüyle hakikate bak ki:

Bir zatın, bir günde büyük bir orduyu teşkil ettiğini görsen, sonra biri dese: “O zat bir boru sesiyle, fertleri istirahat için dağılmış olan taburları toplar; taburlar, emri ve nizamı altına girerler.” Sen desen ki: “İnanmam.” Ne kadar divanece hareket ettiğini anlarsın.

Aynen bu misal gibi, her bir insan bir taburdur. Atom ve zerreler ise bu taburun askerleri... Bu taburun kumandanı olan Cenab-ı Hak, atom ve zerreleri bir araya getirerek insanı yaratmıştır. Elbette, bu taburu yoktan yaratan zat, ölüm ile istirahata çekilen bu taburun askerleri olan zerreleri bir boru sesi ile toplayacak ve insan taburunu tekrar teşkil edecektir.

Acaba, bahar mevsiminde üç yüz bin milletten oluşan büyük bir orduyu kemal-i intizamla yoktan teşkil eden bir zata, bir insanın vücudundaki zerreleri bir araya getirmek zor mudur? Elbette değildir!

Hem öldükten sonra dirilme, öyle akıldan uzak görülecek bir mesele de değildir. Zira her asırda, her senede ve hatta her günde haşrin ve neşrin yüzlerce misalleri gözükmemektedir.

İşte bazıları:

- Kışın ölen mahluklar, yeni baharda kısmen aynen ve kısmen mislen yaratılır.
- Her gün, gece ile öldürülür ve ertesi sabah tekrar yaratılır.
- Uyku ile insanlar öldürülür, sabah tekrar diriltilerek neşredilir.
- Bulutlar semada toplanır, sonra dağıtılır ve sonra tekrar bir araya getirilerek haşrin numuneleri gösterilir.
- Kışın ölen ağaçlar, baharda cennet hurileri tarzında süslenir ve onlara hayat verilir.
- Hatta eğer hayalen bin sene evvel kendini farz etsen, sonra zamanın iki cenahı olan mazi ile müstakbeli birbirine karşılaştırsan; asırlar, günler adedince haşrin ve kıyametin misallerini ve numunelerini göreceksin.

Acaba bu kadar numune ve misalleri müşahede ettiğimiz hâlde, insanın diriltilmesini akıldan uzak görüp inkâr etsek, ne kadar divanelik olduğu anlaşılabilir mi?

Şimdi bak, Kur'an-ı Azim bahsettiğimiz hakikate dair ne diyor:

“Şimdi bak Allah'ın rahmet eserlerine! Yeryüzünü ölümünün ardından nasıl diriltiyor! Bunu yapan, elbette ölüleri de öylece diriltecektir; O her şeye hakkıyla kadirdir.” (Rum Suresi 50)

Evet, mahşer-i acayip olan şu koca arzı âdeta bir hayvan gibi öldüren ve tekrar ona hayat veren, yeryüzünü beşer ve hayvana hoş bir beşik ve güzel bir gemi yapan, güneşi şu misafirhanedeki misafirlerine bir lamba ve bir soba edip yıldızları meleklerine tayyare yapan bir zatın; bu derece muhteşem Rububiyeti ve bu derece muazzam hâkimiyeti, elbette, yalnız böyle geçici, devamsız, kararsız, ehemmiyetsiz, bekasız ve noksan dünyevi işler üzerinde kurulamaz ve duramaz.

Demek, O'na layık, daimî ve muhteşem bir diyar ve başka baki bir memleket vardır. Bizi onun için çalıştırır. Oraya davet eder.

Şimdi bu delili maddeleyerek toparlayalım:

- Bahar mevsiminde yaratılan üç yüz bin nev -başka bir ifadeyle, bahar mevsimindeki üç yüz bin haşir ve neşir- perde arkasındaki bir zatı “Muhyi” (hayat veren), “Mucid” (icad eden) “Hâlık” (yaratan) gibi isimleriyle bizlere tanıttırır ve bildirir.
- Bir tek bahar sayfasında üç yüz bin kitabı yazan zata, bizim kitabımızı tekrar yazmak elbette zor gelmez. Zaten kitabımızı da evvelce o yazmıştı.
- Haşri aklına sığdıramayan kimse, şu âleme dikkat ile baksa görür ki, beşerin haşrinden

daha acayip haşir ve neşirler her vakit göz önünde cereyan ediyor. Bir kısım misallerini önceden zikrettiğimizden tekrara gerek duymuyoruz.

Sözün özü: Kim haşri inkâr ediyorsa, bahar mevsimine baksın! Eğer nefsi bahardaki onca haşir ve neşri gördükten sonra hâlâ insanın haşrini inkâr ediyorsa, artık kendine levmetis!